

А се надамъ кодъ Пророка найѣи
 Сваке среѣе, утѣшне помоѣи,
 А онъ мене еѣе веѣма страшитъ,
 И со всѣмъ ма уѣе сокрѣшаетъ:
 Молимтиса Нева Саваоде,
 Э! Боже мой и сладкѣй животе,
 Доста с' арость на ме ты изаѣо,
 Кадъ от' сана могсима низринѣо:
 Допѣсти ми, да а овде живимъ,
 Га жители моисе веселимъ,
 Твоѣой слави веѣь садъ не завидимъ,
 Него съ миромъ у паклѣ уживамъ;
 Чтосамъ съ моимъ ногтыма счепало,
 И комѣ самъ сердце грызти почео,
 Те изъ репа смѣиногъ не пѣщамъ,
 Нити хоѣѣ, да ти кадгодъ ихъ дамъ,
 Но каквесе страшитъ силе могѣ
 А на земли, у морѣ и адѣ?
 Имамъ слѣге вѣрне и хитростне,
 Величества аронѣ мом' подложне,
 Ониѣедѣ за ме крѣь пролити,
 И изъ вѣде сваке избавити,
 Послаѣѣ ихъ у земли краеве,
 И вселенне простране державе,
 Да ми народъ всюдѣ утврѣждаютъ,
 Жомъ подданствѣ мирномѣ покоратъ.